

fige, at det var kun Billighed, at de fik en passende Middagshvile, og at der som Følge deraf maatte være et Ophold paa Kontoret. Men efter at der ved alle større, ja, alle middelstore Postkontorer, er anlagt Statsfunktionærer med selvstændigt Ansvar ved Siden af Postmesteren, er der i alt Fald betydelig ringere Marsag end hidtil til at tilstaa Postmestrene denne Begunstigelse. Det er fuldkommen rigtig, at der maa indrømmes saa vel Postmesteren som det hele Personale en passende Middagstid, men naar man kender Provinsforholdene, maa det siges, at 2 Timer under alle Omstændigheder ere fuldkommen tilstrækkelige dertil, og ved alle større Postkontorer er Personalet saa betydeligt, at det meget godt kan indrettes saaledes, at Kontoret enten slet ikke holdes lukket eller i alt Fald kun holdes lukket en Time, idet man ikke behøver at give det samlede Personale fri netop i samme Tid, men kan dele det i to Hold, af hvilke det ene f. Eks. har fri fra 12—2, det andet fra 1—3. Der vil da altid kunne sørges for, at der er en Statsfunktionær til Stede, idet Postmesteren maa holde sig til det ene af disse to Hold og Fuldmægtigen til det andet. Der er ved den ny Postlønningsslov ydet Postvæsenets Funktionærer ikke ubetydelige Forbedringer i deres Lønningstilfaar, og jeg tror derfor ikke, at der ved at der indføres en Ordning som den her antydede vil være den ringeste Marsag til at yde noget særligt Bederlag for den derved udvidede Kontortid; thi det bliver jo ikke nogen forøget Kontortid for den enkelte Funktionær, kun for Kontoret som saadant bliver det en udvidet Kontortid, den enkelte Funktionær vil jo ikke faa nogen Udvidelse af Kontortiden. Jeg vil opfordre den ærede Minister til at træffe Foranstaltninger i denne Retning. Den Indskrænkning i Postkontorerens Nabningstid, som blev indført for saa Nar siden, blev indført administrativt; den kom Befolkningen saavel i Byerne som navnlig paa Landet i højeste Grad uventet og har voldet den ikke uvæsentligt Afbræk. Da vi gav Postlønningssloven, var dette Forhold ikke tilstrækkelig bekendt for Udvalget, men det er navnlig efter den Tid, Opmærksomheden er bleven henvendt derpaa fra flere Steder og navnlig fra adskillige af de allervigtigste Postkontorer saavel paa Øerne som i Sjælland, og jeg tvivler ikke om, at hvis den ærede Minister vil tage et billigt Hensyn til Befolkningens Læve, hvilket jeg ved, at den ærede Minister gør med god Vilje, vil han ogsaa være i Stand til at indføre en Ordning, som man kan være tjent med saavel fra Befolkningens Side som fra

Postvæsenets Embeds- og Bestillingsmænds Side.

Svad angaar Dampstibsforbindelsen mellem Kallundborg og Aarhus, da er det et gammelt Spørgsmaal, som det ikke kan andet end glæde mig, er kommet frem igen. Det er tyve eller et Par og tyve Nar siden, at jeg tillige med en hel Del — nogle og tredive — Rigsdagsmænd fra Sjælland, henvendte mig til den daværende Indenrigsminister om at faa Kallundborgbanen, som den Gang var under Anlæg, anlagt i en kortere Linje, hvorved Rejen mellem København og Kallundborg vilde blive forkortet med omtrent 20 Minutter. Det var netop med dette for Dje, at naar Kallundborgbanen blev aabnet, skulde den naturlige Vej til hele den Del af Sjælland, som ligger Nord for Horsens, denne Stad iberegnet, blive over Aarhus. Der er ikke fra Statens Side slet noget Skridt til at gøre dette til den egentlige Rute til de nordlige to Tredjedele af Sjælland, og den nuværende Forbindelse over Kallundborg er jo kun vanfælig i Stand til at konkurrere med Dampstibsfarten, medens det ompendte burde være Tilfældet, at Jærnbaneforløsen fra København til Kallundborg og Statsdampstibsfarten over Kallundborg til Aarhus i Hurtighed og Bekvemmelighed laant burde overgaa Dampstibsfarten fra København norden om Sjælland til Aarhus. Denne Rute maatte kunne tilsendbringes, som den ærede Ordfører udtalte, paa 6 Timer og altsaa blive dobbelt saa hurtig omtrent som den nuværende Jærnbaneforløsen og ogsaa betydelig hurtigere end Dampstibsfarten fra København til Aarhus. Jeg kan derfor ikke andet end ogsaa anbefale dette Spørgsmaal til den ærede Ministers Overvejelse. Selv om det vil medføre nogen Udgift for Statskassen, er jeg overbevist om, at den Fordel, det vil bringe Befolkningen, vil være overordentlig betydelig og vel kan opveje den Udgift, som det vil medføre, og denne Udgift, som det vil medføre, vil i Aarenes Løb aldeles sikkert indskrænktes mere og mere, idet dette vil blive den almindelige Rute fra København og fra Sjælland til den største Del af Sjælland. En særlig Betydning vil ogsaa denne Rute faa, naar Jærnbanen fra Slagelse til Bækslev bliver anlagt, hvilket jeg haaber, ikke vil vare altfor længe, thi da vil jo hele den sydlige og vestlige Del af Sjælland tillige med Lolland og Falster ad denne Vej have betydelig nærmere til Sjælland, end de nu have over Fyn og Fredericia.

H. Sørensen: Ogsaa mig glæder det meget, at Finansudvalget og den høitæredede